

Arrest

nr. 113 268 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Mehtarlam (provincie Laghman) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U voltooide met succes de middelbare school, volgde een tweetal jaren een lerarenopleiding en tevens tal van andere opleidingen. U bent niet getrouwd. U verliet Afghanistan op 7 november 2011. Op 31 mei 2012 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u gans uw leven, samen met uw familie, in het dorp Alikhel. Alleen tijdens uw lerarenopleiding aan het Sayed Jamaluddin Afghan instituut vertoefde u gedurende

een tweetal jaren op de universiteitscampus in Kabul. U heeft vier jongere, ongetrouwde broers, en twee jongere zussen, die allen bij uw ouders verblijven, en één oudere broer, H.(...), die getrouwd is en in de nabijheid van uw ouders woont. Uw vader oefent, naast zijn werkzaamheden als hoofd van het irrigatiedepartement, tevens de functie van malek van het dorp Alikhel uit. H.(...), uw oudste broer, bekleedt een zekere functie in het departement voor vrouwenzaken, waar hij zich onder meer inzet voor de bescherming van vrouwenrechten. U heeft nooit gewerkt. In oktober 2011 sloeg het noodlot onverwacht toe in de huiselijke kring, na een late babbelavond met vrienden op uw kamer. Terwijl de overige makers huiswaarts waren gekeerd rond middernacht, was O.(...), één van hen, omdat hij het niet pluis vond 's nachts te voet naar huis te wandelen, bij u blijven overnachten. Het bed, dat u overigens in normale omstandigheden ook met uw broers deelde, was toch groot genoeg en u zag hier bijgevolg geen graten in. In het holst van de nacht duwde uw moeder echter uw deur open en de aanblik van de jongen in uw bed vervulde haar, ook al waren jullie gewoon aan het slapen, met afschuw. De volgende ochtend waren u en O.(...) zich – uiteraard – van geen kwaad bewust en u vervoegde de overige vrienden om de dag door te brengen in hun gezelschap. In de namiddag had uw moeder haar versie van de feiten echter aan uw vader overgemaakt en u werd prompt op het matje geroepen. Thuisgekomen ontstond meteen een ruzie tussen u en uw vader, die u ervan beschuldigde een ongeoorloofde relatie te onderhouden met uw vriend, en in het geduw en getrek dat hierop volgde, vuurde één van uw broers een pistoolschot af. Uw broer H.(...), die u in bescherming meende te moeten nemen, raadde u aan, toen bekend werd dat ook de politie onderweg was, het huis te ontvluchten. U vond onderdak bij een vriend in het nabijgelegen dorp Maryam en wachtte hier verdere instructies af. De volgende dag nam H.(...) u mee naar Jalalabad waar u zich schuilhield bij een vriend van hem. U verbleef hier nog een 18-tal dagen en kwam in die tijd te weten dat ook de taliban belangstelling hadden gekregen voor uw vermeend vergrijs. Er werden twee dreigbrieven naar jullie huis in Alikhel gestuurd en de taliban kwamen u tot twee keer toe thuis zoeken. In hun ogen moest u immers ter verantwoording worden geroepen en gestraft worden voor uw verwerpelijke daad. H.(...) organiseerde uw reis en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 31 mei 2012 asiel aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u zowel de autoriteiten als de taliban vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara uitgegeven in Mehtarlam op 8 assad 1390 Afghaanse kalender (AK) (30 juli 2011 Gregoriaanse kalender (GK)); uw geboorteakte opgesteld in het ziekenhuis van Mehtarlam; een kopie van uw vaders taskara; uw schoolrapport van het Roshan Lyce (Laghman); een attest van uw lerarenopleiding in het Sayed Jamaluddin Afghan instituut; een aantal studenten-, bibliotheek- en sportverenigingskaarten; een aantal attesten van gevolgde extra-curriculaire opleidingen; kopieën van attesten en documenten van uw vader en uw broer H.(...); foto's van uzelf met uw familie, uw vrienden en uw professoren en van uw vader in zijn professionele hoedanigheid; krantenknipsels uit de bladen 'Nunn Jalalabad' en 'Laghman Weekly' met betrekking tot uw vaders bezigheden en ten slotte twee talibandreigbrieven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. U slaagt er immers niet in uw relaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven.

Zo ondermijnt alvast uw weergave van de reden voor O.(...) overnachting de geloofwaardigheid van het ganse relaas. Wanneer u naar deze reden wordt gevraagd, geeft u immers in eerste instantie aan dat "zijn huis ver weg was" en dat het "huis van uw andere vrienden dichtbij was" (zie gehoorverslag CGVS, dd.25/04/2013, p.15). U op uw woord gelovend en argeloos peilend naar de woonplaats van O.(...), komt het Commissariaat-generaal echter van u te weten dat O.(...) van uw dorp Alikhel afkomstig is en dat hij op amper "drie of vier minuten" loopafstand woonde (CGVS, p.16). Deze beweringen zijn wezenlijk tegenstrijdig. Van iemand die allerhande opleidingen heeft gevolgd die enig logisch redeneervermogen vereisen, waaronder computerprogrammatie (CGVS, p.7 en p.8) en economie (CGVS, p.11), kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat hij het verschil kan schatten tussen de preciseringen "ver weg" en "drie of vier minuten" loopafstand.

Verder kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de overdreven en explosieve reactie van uw familie als gevolg van wat per slot van rekening niet meer dan een misverstand blijkt te zijn geweest. U beschrijft meer bepaald hoe O.(...), overigens een oude vriend van u, die geen onbekende was voor uw ouders (CGVS, p.17), bleef overnachten en hoe uw moeder jullie samen aantrof in bed, weliswaar onschuldig slapend, en hoe u als gevolg hiervan door uw vader en meerdere broers hard werd aangepakt, waarbij u werd gefolterd, beschoten en verstoppen uit de familie (CGVS, p.14). Dit is onzinnig, en wel om verschillende redenen. Zo valt nauwelijks te bevatten dat uw moeder, toen zij de deur van uw kamer opentrok en jullie aantrof in wat voor haar een onzedelijke houding moet zijn geweest, jullie niet terstond wakker schreeuwde, doch integendeel wachtte tot de namiddag om uw

vader hiervan in te lichten en u en O.(...) verder met rust liet en uw gang liet gaan met jullie vrijetijdsbezigheden. U verhaalt immers hoe u met uw vrienden 's ochtends, na het ontwaken, de stad introk "om de tijd door te brengen" (CGVS, p.17), en hoe u in de namiddag pas te horen kreeg dat u moest naar huis komen (CGVS, p.18). Uw moeder had ondertussen, zo blijkt althans uit de door u beschreven omstandigheden van de latere ruzie, zelfs de oven aangestoken om brood te bakken (CGVS, p.19 en p.20), en was dus met andere woorden de ganse dag alleen bezig geweest met haar dagelijkse besommingen. Van uw moeder, die net getuige was geweest van een ogenschijnlijk – en in de Afgaanse context volslagen – ontwrichtend tafereel, kon toch redelijkerwijs worden verwacht dat zij onmiddellijke actie ondernam en zich genoopt voelde onverwijld uw vader deelachtig te maken van haar ontreddering. Uw getuigenis dat uw vader, toen hij u telefoneerde met de boodschap naar huis te komen, "niet zo" boos klonk (CGVS, p.18), houdt overigens, met uw beschrijving van de latere gebeurtenissen in het achterhoofd, al evenmin steek. Wat uw vader betreft valt uw voorstelling van de gebeurtenissen die namiddag in jullie huis al helemaal niet te rijmen met het profiel dat u van hem schetst doorheen het gehoor. Zo brengt u ter sprake dat u, hoewel u blijkbaar nooit heeft gewerkt - u had net één semester gestudeerd in Jalalabad toen u problemen kreeg (CGVS, p.11) – in het bezit was van een auto (CGVS, p.12), dat uw studies in Kabul werden "betaald door uw vader" (CGVS, p.13), dat u twee jaar "in het dormitorium van de universiteit" in Kabul kon verblijven, dat u "soms bij vrienden in Jalalabad" kon overnachten (CGVS, p.12), dat uw vader hoofd van het irrigatiedepartement was - en is - (CGVS, p.13), en bovendien de functie van malek (= dorpsoudste) uitoefende (CGVS, p.20 en p.21), maar bovenal en uitermate veelzeggend, dat uw vader "een zachtaardig man was" (CGVS, p.22), dat uw ouders "van al uw vrienden hielden" (CGVS, p.17) en dat uw relatie met uw vader "zeer goed" was (CGVS, p.15). Deze karakterisering van uw vader enerzijds als goedmoedig, vrijgevig, ruimdenkend, redelijk en vooral, met zijn functies in het achterhoofd, communicatievaardig, strookt anderzijds allerminst met zijn vermeend gedrag ten opzichte van u, die noodlottige namiddag. Er kan met name geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat hij u "begon te slaan, zonder dat hij de waarheid kende" (CGVS, p.20), en dat hij u, "wanneer u thuis kwam", meteen "sloeg en folterde", en het u pas nadien, nadat u "hem dwong het te vertellen", "vertelde waarom hij u2 sloeg" (CGVS, p.14). Deze doorlichting en argumentatie ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas volkomen.

Voorts dient opgemerkt dat u er evenmin in slaagt de rol van de taliban in uw vermeende problemen afdoend uit te tekenen. U doet een poging het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat de taliban twee keer jullie huis hebben doorzocht op zoek naar u (CGVS, p.22) en dat ze met het oog op het uitspreken van een gepaste straf voor uw wandaad twee brieven hebben afgeleverd (CGVS, p.8 en p.14). Wanneer u de voor de hand liggende vraag wordt gesteld hoe de taliban van het gebeurde op de hoogte werden gesteld, kan u echter allesbehalve een sluitend antwoord opdissen. "Zij zijn zeer actief in het dorp gedurende de nacht en zij vielen de Amerikanen soms aan", of "zij hebben hun administratie", vermogen het een goede poging te zijn, maar kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als doorslaggevendende verklaringen. De respons "ik weet niet wie hen heeft geïnformeerd", sluit als weerwoord waarschijnlijk dichter aan bij de werkelijkheid, maar ondergraaft spoorlags de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door hen (CGVS, p.22).

Volledigheidshalve kan niet worden voorbijgegaan aan de veelzeggende vaststelling dat uw broer H.(...), ondanks het feit dat hij u heeft geholpen het land te verlaten (CGVS, p.22), en dus regelrecht tegen uw vader is ingegaan, blijkbaar nog steeds een "goede relatie heeft met uw vader" (CGVS, p.23). Dit houdt geen steek. Bovendien zijn zowel H.(...) als uw vader kennelijk tot op heden hun openbare functies kunnen blijven uitoefenen (CGVS, p.13). Dit doet op zijn beurt de indruk ontstaan dat er nauwelijks een verwickeling lijkt te zijn geweest met de autoriteiten, noch met de taliban en dat u bovendien ook geen vrees hoeft te koesteren voor deze partijen omwille van de functies van uw broer of uw vader.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

U legt geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Uw taskara, geboorteakte, certificaten, krantenknipsels, foto's en documenten van uw vader en uw broer bevestigen enkel uw identiteit, uw familiale omkadering en de professionele bezigheden van uw naaste familie, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De talibandreigbrieven kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen, quod non.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Mehtarlam (provincie Laghman) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Laghman te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.11) de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. U schetst doorheen het gehoor verder een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw vader als uw broer een openbare functie uitoefent (CGVS, p.13) en geeft u verder overigens zelf aan dat jullie "geen financiële problemen" hadden (CGVS, p.22). De observatie dat u nooit heeft hoeven te werken, en dat u desalniettemin een eigen auto ter uwer beschikking had (CGVS, p.12) onderschrijft verder deze gevolgtrekking. Voorts is het belangrijk op te merken dat u zowel het Pashtu als het Dari machtig bent, dat u een woordje Engels spreekt (CGVS, p.11) en dat u doorheen het gehoor overduidelijk heeft aangetoond dat u hoogopgeleid bent (CGVS, p.9). In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de nabijgelegen stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Laghman te onttrekken. U heeft in dit verband overigens overduidelijk aangetoond dat de stad Jalalabad geen geheimen voor u blijkt te hebben. Zo heeft u er gestudeerd (CGVS, p.7 en p.11), logeerde u er soms bij vrienden (CGVS, p.12), is uw vader er hoofd van het irrigatiedepartement (CGVS, p.13) en heeft ook uw broer H.(...) er blijkbaar vrienden wonen waar u terecht kan (CGVS, p.22). Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met uw familie, de autoriteiten of de taliban waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u in Jalalabad zou gevisieerd worden door deze partijen. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, van artikel 1, A (2), eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de “wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van de artikelen, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt wat betreft de veiligheidssituatie in Laghman, dat heel de provincie Laghman in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker citeert in deze het ambtsbericht van 12 juli 2012 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in 2010-2011 het meest gewelddadige jaar was sinds de val van de taliban in termen van veiligheidsincidenten en aantallen burgerslachtoffers. Verzoeker merkt nog op dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan, gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden. Verzoeker verwijst naar en citeert uit het ambtsbericht van augustus 2011. Verzoeker citeert vervolgens het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Artikel 3 EVRM bepaalt nog dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het EHRM heeft volgens verzoeker reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat ze tot de bedoelde groep behoort. Het Commissariaat-generaal moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd hiermee volgens verzoeker geen rekening gehouden.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.4. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de woonplaats van zijn vriend O.; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de overdreven en explosieve reactie van de familie van verzoeker als gevolg van wat per slot van rekening een misverstand blijkt te zijn geweest; (iii) het niet aannemelijk is dat de moeder van verzoeker hen niet onmiddellijk wakker schreeuwde, maar wachtte tot de volgende namiddag om de vader van

verzoeker in te lichten en verzoeker en O. ondertussen hun gang liet gaan met vrijetijdszaken en zich zelf ook bezig hield met dagelijkse beslommeringen; (iv) de reactie van de vader van verzoeker helemaal niet te rijmen valt met het profiel dat verzoeker van hem schetst; (v) verzoeker geen sluitend antwoord kan geven op de vraag hoe de taliban van het gebeurde op de hoogte werd gesteld; (vi) de broer van verzoeker, ondanks het feit dat hij verzoeker heeft geholpen het land te verlaten en hiermee lijnrecht tegen hun vader inging nog steeds een goede relatie heeft met de vader; (vii) de broer en de vader van verzoeker tot op heden hun openbare functies zijn kunnen blijven uitoefenen, hetgeen aantoont dat er nauwelijks een verwikkeling lijkt te zijn geweest met de autoriteiten of de taliban en aantoont dat verzoeker ook geen vrees dient te koesteren voor deze partijen omwille van de functies van zijn vader en broer; (viii) inzake subsidiaire bescherming een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet voor handen is in Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man, spreekt Pashtu, Dari en Engels en is hoogopgeleid (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11). Bovendien heeft hij in Jalalabad gestudeerd en bleef hij er soms logeren bij vrienden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7, 11 en 12). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidsparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

2.9. In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend naar en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 en het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 waarbij aanslagen in Jalalabad en Kandahar worden aangehaald, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoonde dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept onjuist zou zijn.

De Informatie waaruit verzoeker citeert beschrijft het gewapend conflict in het oosten van Afghanistan waarbij in het algemeen gesteld wordt dat het oosten van Afghanistan onveilig is geworden en een toevluchtsoord is voor opstandelingen. Hier wordt ook gesteld dat een deel van Kunar, het grootste gedeelte van Nangarhar en bijna geheel Laghman betwiste gebieden zijn. Ook wordt zeer algemeen gesteld dat het zuidwesten en zuidoosten van Afghanistan ook in 2011 de meest onveilige gebieden zijn. Ook wordt specifiek gewezen op twee aanslagen in Jalalabad en Kandahar en dat de Afghaanse autoriteiten nauwelijks tot niet in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden.

De aangehaalde ambtsberichten bespreken zeer algemeen de situatie in enkele provincies van Afghanistan, waaronder de provincie Nangarhar en in bepaalde windstreken van Afghanistan en zijn aldus niet van die aard om de voorgaande gedetailleerde analyse omtrent Jalalabad te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Het Commissariaat-generaal oordeelde dan ook terecht na een grondige analyse van alle hem beschikbare informatie dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van het UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. Vooreerst is er nergens sprake van een gedwongen repatriëring.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF